

İsli Demlik 14

– Arzeni · 12 Mart 2012

Sultanımız inkişafa dayalı işler yaptıkça, dedikoduların ardı arkası kesilmiyordu. Özellikle İttihat ve Terakki cemiyeti üyeleri; "Padişahın çok pinti ve yalnızca kendini düşünen bir hükümdar olduğunu" söyleyerek, halkı kışkırtma yolunu tasvip ediyorlardı. Lakin, Efendimiz bunlara pek kulak asmadığı gibi gülüp geçiyordu. Yurtdışından gelen misafirlerinin ardı arkası kesilmiyordu. "1888'in yazı idi. Gelen habere göre önümüzde ki bahar Alman İmparatoru II. Wilhelm ve eşi Auguste Viktoria hem ziyaret hem tatil amaçlı saraya ziyarete geleceklermiş. Padişahımız bu ziyarete uygun olarak bir köşk yapılmasına karar verildi. Efendimiz, Şehzade Burhanettin'in şahsında, Reşat Ağa, mimarlar ve diğer kalfaları toplayıp, ismini Şale koyduğu köşkün yapımına hemen başlamamız gerektiğini söyledi. Bir iki günlük çalışma sonrası, köşkün yapılacağı yere karar verildi. Sonrasında, köşkün mimari taslaklarını gece gündüz çalışarak hazırladılar. Ben de dosyalama işlerini bitirerek huzura uygun hale getirdim. Efendimiz her çalışma sonrası bizlere atıyye ve ihsanlar dağıtırdı. Padişaha ve devleti Ali Osmani'ye sadakatli olanlar bunların çoğunu almazdı. Lakin, ilgisi olsun olmasın her işe karışan iki yüzlü riyakarlar o kadar çoktu ki. Sırf bu yüzden zengin olanlar vardı. Bu sıralar hiç saraydan ayrılmayan Ragıp Paşa' da bunlardan biriydi. Efendimizin etrafından ayrılmaz, her dediğini yapar gibi görünür ama sadece aldığı atıyye ve ihsanlarla kesesini doldurur hiç bir işe bakmazdı. O da benim gibi saraya girişi alt kademelerden başlamış sadakati ve zekiliğiyle basamakları teker teker tırmanmıştı. Galatasaray idadisi akabinde Mülkiye'yi bitirdiği için yıllar içinde Başmabeyinciliğe kadar yükselmişti. Ragıp'ın soyu Eğriboz'un köklü ailelerinden olan Sarıcazadelerden geliyordu. Padişahımızın ona yüz vermesinin sebebi bu durumdan kaynaklanıyordu. İşin ilginç tarafı ticarete yatkın birisiydi. Saraydan aldıklarını ticarete yatırıyor. Gün içinde üç dört defa atıyye aldığı olurdu. Kendi serveti ve aldığı bu olağanüstü atıyyelerle Caddebostan'da yaptırdığı bina şato gibiydi. Ayrıca Kızı Tevhide için bile köşk yaptırtmıştı. Sonraları duyduk, Beşiktaş ve Nişantaş'ında bizim Yıldız Saray'ından daha debdebeli konaklarda yaşamaya başlamış. Üç beş tane de yalı almıştı. Şişli de Alman mimarlarına yaptırdığı hanlar tüm İstanbul'un ve saray'ın dilindeydi. Hatta bu hanlara Afrika, Rumeli ve Asya isimlerini vermiş. Efendimiz bu aileye birinci dereceden şefkat nişanı bile vermişti. Sebebini anlamakta zorlanıyordum. Böylesi riyakar bir adama bu iltifat nedendi? Kendisi yetmiyormuş gibi kardeşlerinin de rütbelerini arttırıyor zenginliklerine zenginlik katıyordu. Son yaptığı işe kadar bu böyle devam etti. Duyduk ki; Umurca'da (Kırklareli) içki Fabrikası kurmuş. Padişahımız bu olaya fevkalade sinirlendi ve sebebini sormak için Ragıp Paşa'yı derhal huzuruna çağırttı. Kendisi durumu anladığı için Efendimizin huzuruna çıkmamak için çeşitli bahanelerle yurt dışlarına çıktığını uygun zamanda emire itaat edeceğini bildirmişti. Olayın yatışması ve sürgüne gitme korkusuyla mevcut fabrikayı geçici olarak kapattırmıştı. Efendimizin çok yoğun işleri nedeniyle ortam kendiliğinden sakinleşince saray'a huzura çıkmıştı. Takip eden günlerde ise Efendimizi zevceleri, kerimeleri ve gelinleriyle davetten davete çağırıyordu. Fevkaledede işler yapıp karşısında ki insanı etkiliyordu. Asıl maksadı, içinde bulunduğu şatafatlı durumu göstermek ve saraya baskı kurmaktı. Hiç unutmuyorum, Ramazan bayramıydı. Ragıp Paşa'nın haremî Kamile Hanım bizleri konaklarına davet etmişti. Şehzade

Burhanettin Efendi zevceleri,şehzade Abdulkadir Efendi zevceleri,Reşat Ağa zevcesi ve kerimleri...ve tabi ki en küçük kerimesi Nurbanu ile konağa gitmiştik. Konak, Yıldız Saray'ından daha süslüydü diyebilirim. Hele Kamile Hanım'ın giydiği kıyafeti görünce ağızımız açıkta kaldı.Hatta Nurbanu bu olağanüstü kıyafeti görünce bana doğru bakarak;"Bak! Elalem neler yapıyor" der gibiydi.Bu bakış beni biraz olsun cesaretlenderdi.Nurbanu'ya ilk defa bu kadar yakınlaşmışım ve atılan bakışı görmüştüm.Koskocaman salonda, Avrupai tarzda verilen yemekte yanına oturma fırsatı buldum.Fırsatı ganimet bilerek son yazdığım mektubun akibetini sormak için eğildim ve hafifçe kulağına fısıldadım;"Gönderdiğimiz mektuba niçin cevap vermediniz ?"Kimselere çaktırmadan, iri badem gözleriyle bir bakış attı.Sonra,hafifçe eğilerek,işveli biraz da öfkeli bir şekilde cevap verdi;"Cesaretin yok muydu gelip soracak?" dedi.Söyleyecek söz bulamadım ilk etapta, sonrasın da kendimi toparlayarak;"Malumunuz,işlerimizin yoğunluğu hasebiyle geledik" diye cevap verdim.Önüne eğdiği kafasını yemek boyunca hiç kaldırmadı.Kimseyle tek kelime dahi konuşmadı.Sonrasın da yemekler yendi ve kahve faslına geçildi.

Devamı Var